

[Jørgen Jørgensen.]

Realitet, vi maa se i Øjnene, men dertil kommer yderligere, at med mindre Varemængder og med den samme Købekraft, eller snarere øget Købekraft hos Befolkningen, vil der blive et Kapløb om at komme først, hvilket uvægerligt vil medføre nye Prisstigninger — det vil selv den mest effektive Priskontrol ikke kunne forhindre —, og nye Prisstigninger med efterfølgende Lønstigninger betyder større Driftsudgifter, mindre Konkurrenceevne over for Udlandet og mindre Mulighed for at komme i Gang med Genopbygningen. Denne Udvikling er den sikre Vej til, at det stadig vil gaa ned ad Bakke.

Der melder sig derfor stadig det Problem at tilvejebringe mere Ligevægt mellem Varemængden og Købeevnen, og det vil formentlig sige, at da Varemængden er mindre, maa Købeevnen ogsaa blive mindre, hvis vi ikke her i Landet skal glide ud i en Tilstand, man i Tiden kan se mange afskrækkende Eksempler paa ude i Verden, hvor Prisstigninger fører henimod Opløsning af de bestaaende Samfundsforhold. En saadan Udvikling maa alt sættes ind paa at undgaa her i Landet, og vi er fra mit Partis Side rede til at medvirke til Foranstaltninger, der kan standse den faretruende Prisstigning, som er i Gang paa en Række Omraader. Den Linie i vor Finanspolitik, som den tidligere Finansminister, det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen, anlagde i 1945, kan mit Parti stort set være enig i og give Tilslutning til, og det er da ogsaa lykkedes i ikke ringe Grad at konsolidere Statens Økonomi og samtidig tilvejebringe en begyndende Sanering af vort Pengevæsen, men den politiske Uro i det sidste Aar, som det ærede Medlem Hr. Thorkil Kristensen ikke var Skyld i, men som andre inden for Ministeriet havde Ansvar for, hindrede den tidligere Finansministers Arbejde for at føre sin Politik igennem.

Naar den tidligere Finansminister ikke fik sine Skattelove gennemført sidste Sommer, var det ikke fordi mit Parti eller Det konservative Folkeparti afviste Skatter som Led i en Pengesaning. Der var Uenighed om, hvilke Skatter der var bedst anvendelige til dette Formaal, men selve Princippet at begrænse Købeevnen gennem Beskatning gav baade mit Parti, Det konservative Folkeparti og naturligvis ogsaa den tidligere Ministers eget Parti Tilslutning. Saa sent som i Oktober ved Finanslovforslagets Fremlæggelse udtalte den daværende Finansminister sig for Nødvendigheden af at udskrive nye Skatter som Led i Pengesane-

ringen, og Forholdene, som de har udviklet sig siden, har formentlig ikke ændret Billedet. Det radikale Venstre afviser ikke, at der træffes Foranstaltninger til Begrænsning af Befolkningens Købeevne, naar der bliver færre Varer; det er en Nødvendighed for Samfundets sunde Trivsel og for at undgaa alt for vidtgaaende Prisrestriktioner. Det er naturligvis et Spørgsmaal, hvilke Skatter der er bedst anvendelige til dette Formaal — det vil der nok altid være delte Meninger om —, men der er dog een Regel, som maa gælde: skal Skatter have nogen Værdi som Saneringsforanstaltning til at holde igen paa Købekraften, kan det ikke være Skatter, der kun rammer et lille Udsnit af Befolkningen.

Naar Befolkningen tvunget af Tidens Nød skal indskrænke sit Forbrug, maa Kravet ogsaa stilles til det offentlige om at holde igen paa Udgifterne. Jeg venter ikke, at den nye Finansminister allerede har Planer færdige til store Nedsættelser af Statens Udgifter, men paa længere Sigt maa en Udgiftsreduktion være mulig, og jeg maa meget tilraade den højtærede Finansminister at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, saafremt han opererer med store nye Skatter.

Naar Det radikale Venstre er rede til at medvirke til en Pengesaning, som jeg har anført, vil vi samtidig over for denne Regering, som vi gjorde det over for den tidligere Regering, fastholde Nødvendigheden af, at Restriktionssystemet forenkles og simplificeres, saa at ingen unødige Hindringer paaføres vort Erhvervsliv; det er i Samfundets velforstaaede Interesse, for det er dog i de mange frie, selvstændige Bedrifter, at de Værdier skabes, som er Grundlaget for hele Befolkningens Økonomi.

Der hersker i mange Kredse af Befolkningen Frygt for, at den socialdemokratiske Regering, selv om den er en Mindretalsregering, vil benytte den Magt, som en Regering har over Administrationen, til at fremme rent statsocialistiske Formaal. Det konservative Folkepartis Forslag til Beslutning er jo et tydeligt Bevis paa, at der er politiske Partier, der er ude at fiske i rorte Vand og mener, at de kan slaa politisk Mønt af disse Stemninger. Jeg betragter det som en Selvfølge, hvad jeg ogsaa blev bestyrket i i Gaar ved at høre den socialdemokratiske Ordfører, at Regeringen som en Mindretalsregering ikke vil foretage administrative Handlinger, som den ved, at et Fler-tal i Rigsdagen ud fra principielle Synspunkter er imod. Og jeg tror, at det af Hensyn til Samarbejdet mellem Regeringen og de politiske Partier vil være af Betydning at faa